

92047773-9	05/11/2024	ידיעות אחרונות - כותרת	עמוד 17	1	15.53x34.41
בית חולים לוינשטיין - 2119					

קרב חייהם | סיפוריהם של הפצועים

צילום: אלי דסה

היום אני מבין שלא צריך להילחם משנאת האויב אלא מאהבת הארץ

שלו איילה, בן 21 מיקנעם

אדיר ינקו

לפני הפציעה: "לפני שהתגייסתי עשיתי שנת שירות דרך הצופים עם נוער בסיכון בקריית גת. הייתי משחק כדורגל, ואהבתי להיפגש עם חברים וללכת לים. היה לי ברור שאתגייס לקרבי – אחי היה לוחם, אחותי הייתה מ"פ בפלח"ץ וכל המשפחה מצד אמא שלי הם גולנצ'יקים, אבל בסוף אני התגייסתי לצנחנים. קרבי זה עניין של אופי, לא הייתי מוצא את עצמי במשהו אחר."

הפציעה והפינוי: "ב־7 באוקטובר הייתי בקורס מ"כים – חודש לפני סיום הקורס. סגרנו את השבת הזאת והוקפצנו לנירים להגן על היישובים, בדרך לשם הספקנו להוציא שלוש בנות שברחו מהנובה ממיגונית ליד צומת רעים. במהלך הקרבות בכיסופים, נהרגו שישה חיילים מהפלוגה שלי, כולל הסמל שלי, אדם אגמון ז"ל."

חודש לאחר מכן נכנסנו לעזה, חשבנו שזה הולך להיות קצר אבל מאז אנחנו נלחמים כמעט ברציפות. האירוע שלי התחיל כשנכנסנו לעזה למשימה בערב יום העצמאות. הגענו לבלוק בתים והאירוע התחיל להתגלגל כבר בבית הראשון שכי בשנו. פתאום אחר החיילים שהיו איתי נפל לרצפה, הסתכל עליי ואמר שחטף כדור. החוליה הרפואית הייתה עם הסמ"פ ואני הייתי המפקד היחיד בשטח, ישר משכתי אותו מהחדר והתחלתי לתת לו טיפול עד שחברו אלינו צוותים נוספים. בזמן שטיפלנו בו, חייל נוסף נורה ברגל. שם הבנתי שיש צלף שמסתכל עלינו ופוגע בנו – פתאום אנחנו באירוע אחר לגמרי. אנחנו מפנים אותם למטה ואני חוטף כדור ברגל – התחושה הייתה שהרגל התנתקה מהגוף. התחלנו לירות בחזרה ולהשיב אש לאזור. פינו אותי ברכ"מ מסוג נמר עד הגבול ומשם בפינוי מוסק לבילינסון – כל הזמן הזה אני מעורפל אבל בהכרה ושואל מה קרה לחייל שלי. בסוף הוא שרר את הפציעה והיום הוא בחיים. מבית החולים התקשרתי לאמא ואמרתי לה שאני בסדר."

שיקום: "אני זוכר שאני מתעורר בבית החולים כשרק יום קורם לכן הייתי בשיא הלחימה בעזה. מאז אני בשיקום ובשלושת החודשים האחרונים אני באשפוז יום בבית לוינשטיין. מה שהכי קשה לי זה

השינוי ביכולות הפיזיות. אני מאוד מודע לגוף שלי והיכולות הפיזיות שלי היו טובות. תמיד הייתי אדם מאוד עצמאי ופתאום הכל משתנה ב־180 מעלות. כרגע אני עדיין לא מסוגל לרוץ או לקפוץ, דברים שהיו הכי טבעיים מבחינתי. הרברים הפשוטים ביותר הפכו למאתגרים – זו כאפה מאוד חזקה. בהתחלה ניסיתי להכתיב את הקצב של השיקום ולהרגיש שאני בשליטה, למרות שלא הייתי. היום אני מבין שאני צריך לבקש עזרה, ההבנה הזו מאוד בונה. הרבה פעמים הדרך מ־0 ל־90 קלה, אבל עשרת האחוזים האחרונים הם אלו שהכי קשים."

היום אני מרגיש יותר שלם עם הקושי - החזקה האמיתית היא להודות באתגרים ולהתמודד איתם ישירות

החברים שאיבדתי: "רגב אמר ז"ל היה חבר קרוב ואדם כן עם אופי מפולפל. הכרנו בקורס מ"כים ומאוד הערכתני אותו. גם אחרי שנפצע הוא התעקש להציל את חבריו. כשנפצע בלחימה והחבר רים שלו באו לחלץ אותו, הוא הזהיר אותם לא לרוץ אליו ישר משום שהיה בשטח השמדה. מיד לאחר מכן ירו RPG לאזור. כשהגענו אליו הוא כבר היה מת אבל בזכות האזהרה שלו הוא הציל את חיינו."

מה איבדתי בדרך: "איבדתי את התמימות, הרמתי גופות של אנשים שאני מכיר. המלחמה פגעה לי באגו והרגשתי שהשפילו אותנו. אני לא מסתכל על כולם כאויבים וכמוכזן שגם בעזה פגשנו משפחות בתוך בתים ולא רק מחבלים. לא פגענו בהם כי אני חנו אנושיים בניגוד לחמאס, אבל אין בן אדם שחווה דברים כל כך אינטנסיביים ונשאר תמים. למלחמה הזו נכנסתי ממקום של נקמה והררייב שלי לא היה מספיק נכון. מאוד היה חשוב לי להחזיר את כבודם של חברים שלי. היום אני מבין שלא צריך להילחם משנאת האויב אלא מאהבת הארץ."

הניצחון שלי: "מאוד קשה להראות את החול" שה, והיום, עם הזמן, אני מרגיש יותר שלם עם הקו"שי. אני מאוד מקווה שגם חיילים אחרים מרגישים שזה בסדר שקשה ושהחזקה האמיתית היא להודות באתגרים ולהתמודד איתם ישירות."